

Ето защо твърдѣ естествено бѣ господстващото безпокойствие и тревога въ срѣдата на народнитѣ прѣдставители отъ I Учрѣдително събрание; на послѣдното отъ много покрайнини на нашето отечество бѣха отправени молби да се прѣдприематъ всички мѣрки и да се направятъ послѣдни усилия за достигането на народното единство споредъ Санъ-Стефанския миренъ договоръ. Ето едно подобно трогателно изявление, носяще подписитѣ на 62 карловски вдовици:

„Ние най-покорно и убѣдително молимъ — заявяваха тия любящи майки своята земя — господа прѣдставителитѣ да благоволятъ и взематъ въ внимание слабитѣ наши изражения на чувствата, изложени въ настоящето писмо.

„Когато се касае до съставянето уставъ на управлението на свободна България, разбираме уставъ за всички българи освободени отъ славнитѣ войски на Негово Императорско Величество Руския Царь. Ако ли пъкъ почитаемото събрание ще има за цѣль да състави уставъ за Берлинска България, то ние на югъ отъ Балкана трѣбва да не сме българи, но нашитѣ мже, синове и братя сж били българи; всѣки единъ отъ васъ, уважаеми господа, помни, че на 1876 година турцитѣ изклаха безбройно число клисурци, копривщене, панагюрци и много други, а на 1877 година въ Карлово не оставиха нито мжжъ, нито синъ, нито братъ. Подобна люта честь имаха почти всички градове и села на югъ отъ Балкана: цвѣтущи градове и богати села сж днесъ на прахъ и пепель. Останкитѣ на осквернени църкви и мѣнастири прѣдставляватъ сега паметници отъ усиленитѣ тия години. Останалитѣ живи старци по селата съ поблѣднѣли лица и отслабнало тѣло сиятъ се съ ржцѣтъ си да